Released by Maaran's Dog , Toronto, Canada

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாசிரியம்-முன்னுரை.

இது—மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் இரண்டாவதான ப்ரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற இந்நான்கு ப்ரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளாம். இந்நான்கும், முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் ப்ரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் இது ஆறாவதாகும். யஜுர்வேத ஸாரமுமாம்.

ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி, 'தேவரீரை அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹ ஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணும்' என்று ஸம்ஸார ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார்—முதற் ப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில். ஆழ்வார் அப்படி ப்ரார்த்தித்தபோதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று இவர் அபேக்ஷித்தபோதே இவருடைய ப்ரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. "இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு விரைவில் ஒரு *நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே போய்ச்சேரவேணுமென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களை அநுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறொன்றுக்காகவன்றே; அந்த குணாநுபவத்தை இவர்க்கு நாம் இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம்; இங்கே தானே இவர் குணாநுபவம் பண்ணிக் களித்தாராய், அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் புறவெள்ளமிட்டுப் ப்ரபந்தங்களாகப்பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்" என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பரமாநந்தம் பொலிய அநுபவிக்கிறார் இத்திருவாசிரியத்தில். ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் கழிந்து பரமபதத்திலே போனபின்பு அநுபவிக்கக்கூடிய எம்பெருமானது மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும் இங்கிருந்துகொண்டே சுருக்கமாக ஏழு பாட்டாலே அநுபவிக்கிறாராயிற்று.

ஆசிரியப்பாக்களினாலமைந்த இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்குத் திரு ஆசிரியம் எனத் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று. அடிதோறும் நான்கு சீராய் இயற்சீர் பயின்றும் வெண்சீர் விரவியும் மூன்றடிக்குக் குறையாமல் பலவடிகளால் அகவலோசையுற்று இறுதியில் ஏ யென்னும் அசையுடன் முடிவது ஆசிரியப்பாவாம். இது—நேரிசையாசிரியப்பா, நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா முதலிய நான்கு வகைகளையுடையது; எல்லாவடிகளும் நாற்சீராய் ஈற்றயலடி முச்சீராய் முடிவது நேரிசையாசிரியப்பா. எல்லாவடிகளும் நான்கு சீராலேயே முடிவது நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா. இப்ப்ரபந்தத்தில் 1, 2, 3, 6-ஆம் பாசுரங்கள் நேரிசையாசிரியப் பாக்கள்; 4, 5, 7-ஆம் பாசுரங்கள் நிலைமண்டில வாசிரியப்பாக்கள். அந்தாதித்தொடையால் அமைந்ததாம் இப்ப்ரபந்தம்.

தனியன் உரை.

காசினியோர் தாம்வாழக் கலியுகத்தே வந்துதித்து
ஆசிரியப் பாவதனால் அருமறைநூல் விரித்தானைத்
தேசிகனைப் பராங்குசனைத் திகழ்வகுளத் தாரானை
மாசடையா மனத்துவைத்து மறவாமல் வாழ்த்துதுமே.

காசினியோர் தாம்	பூலோகத்திலுள்ளவர்கள்
வாழ	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக
கலியுகத்தே	இக்கலியுகத்தில்
வந்து உதித்து	இவ்வுலகத்தில் வந்து அவதரித்து
ஆசிரியப்பா அதனால்	திருவாசிரியம் ப்ரபந்தத்தினால்
அருமறை நூல் விரித்தானை	தெரியவரிதான வேத சாஸ்த்ரங்களை விவரித்தவரும்
தேசிகனை	ஆசார்யரும்
திகழ் வகுளத் தாரானை	விளங்குகின்ற மகிழ்மாலையை அணிந்துள்ளவருமான
பராங்குசனை	நம்மாழ்வாரை
மாசு அடையா மனத்து வைத்து	அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அழுக்கற்ற மனத்திலே வைத்து
மறவாமல் வாழ்த்துதும்	ஒருகாலும் மறவாமல் மங்களாசாஸநஞ்செய்வோம்.

Released by Maaran's Dog , Toronto, Canada

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பராங்குசகூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாசிரியம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
உரையுடன் கூடியது.

2578 செக்கர்மா முகிலுடுத்து மிக்க செஞ்சுடர்ப் பரிதிசூடி * அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு *
பலசுடர் புனைந்து பவளச்செவ்வாய் * திகழ்பசுஞ்சோதி மரதகக் குன்றம் *
கடலோன் கைமிசைக் கண்வளர்வதுபோல் * பீதகவாடை முடிபூண் முதலா *
மேதகு பல்கலனணிந்து * சோதி வாயவும் கண்ணவும் சிவப்ப * மீதிட்டுப்
பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப * நச்சுவினைக் கவர்தலை யரவி னமளியேறி *
எறிகடல் நடுவு ளறிதுயி லமர்ந்து * சிவனய னிந்திர னிவர்முத லனைத்தோர் *
தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழக் கிடந்த * தாமரையுந்தித் தனிப்பெரு நாயக! *
மூவுலகளந்த சேவடியோயே ! * (க)

பவளம் செம் வாய்	பவழங்களாலே சிவந்த இடங்களையுடையதாய்
திகழ் பசும் சோதி	விளங்குகின்ற பசுமையான திறத்தை யுடையதுமான
மரதகம் குன்றம்	ஒரு பச்சை மாமலையானது,
செக்கர் மா முகில் உடுத்து	சிவந்த பெரிய மேகத்தை அரையில் உடுத்துக் கொண்டும்
மிக்க செம் சுடர் பரிதி சூடி	மிகவும் சிவந்த தேஜஸ்ஸை யுடைய ஸூர்யனை சிரஸ்ஸில் அணிந்து கொண்டும்
அம் சுடர் மதியம் பூண்டு	குளிர்ந்த ஒளியை யுடைய சந்திரனைக் கண்ட பூஷணமாக அணிந்து கொண்டும்
பல சுடர் புனைந்து	(நக்ஷத்ரங்களாகிற) பல தேஜஸ் பதார்த்தங்களையும் (மணிமாலை ஆபரணங்களாக) அணிந்து கொண்டு
கடலோன் கை மிசை	கடலரசனுடைய கைகளிலே
கண்வளர்வது போல்	படுத்துக்கொண்டிருப்பது போல,
பீதக ஆடை முடி பூண் முதலா மேதகு பல் கலன் அணிந்து	பீதாம்பரம், திருவபிஷேகம் கண்டிகை முதலான சிறந்த பல திருவாபரணங்களைச் சாத்திக்கொண்டு
சோதி வாயவும் கண்ணவும் சிவப்ப	அழகிய வாயும் கண்களும் சிவந்திருக்கப் பெற்று
பச்சை	பசுமையான
மேனி	திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் நிறமானது
மீதிட்டு மிக பகைப்ப	மற்ற ஒளிகளெல்லாவற்றிற் காட்டிலும் மேலோங்கி மற்ற ஒளிகளோடு போர் செய்து கொண்டு விளக்கப்பெற்று
எறி கடல் நடுவுள்	அலை யெறிகின்ற கடலின் நடுவே
நச்சு வினை	விஷத்தொழிலையும்
கவர் தலை	கப்புவிட்டுக் கொண்டிருக்கிற (பல) தலைகளையுமுடைய
அரவு	திருவனந்தாழ்வானாகிற
இன் அமளி ஏறி	போக்யமான சயனத்தின்மீது ஏறி
அறி துயில் அமர்ந்து	யோக நித்திரையில் அமர்ந்து
சிவன் அயன் இந்திரன் இவர் முதல் அனைத்தோர் தெய்வம் குழாங்கள்	சிவன் பிரமன் இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவ சமூஹங்களும்
கை தொழ கிடந்த	சேவிக்கும்படியாகப் பள்ளிகொண்டிருக்கிற,
தாமரை உந்தி தனி பெரு நாயக	தாமரைப்பூவைத் திருநாபியிலே உடைய அத்விதீய ஸர்வேச்வரனே !
மூ உலகு அளந்த	மூன்று லோகங்களையும் அளந்த
சே அடியோய்	அழகிய திருவடிகளை யுடையவனே ! (வாழ்த்தினேன்)

* * *—[செக்கர்மாமுகில்.] ஆழ்வார், கீழ்ப்ப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தின் முதற் பாட்டில் "அழுக்குடம்பும்" என்று தம்முடைய சரீரத்தின் தன்மையைப் பேசினார்; இந்த முதற்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் வைலக்ஷண்யத்தை விட்டுப் பேசுகிறார். அப்ராக்ருதமாய் ஒப்புயர்வற்றதான பகவத் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திற்கு ப்ராக்ருத வஸ்துக்களிலே ஒன்றை உபமானமாக எடுத்துக்கூறுவதானது * ஒட்டுரைத்து இவ்வுலகு உன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ * என்றபடி அவத்யமேயாயினும், ஓர் உபமானத்தைவிட்டே அநுபவித்துத்தீர வேண்டியிருப்பதாலும், வேதாந்தங்களிலும் அப்படியே உபமானங்களைவிட்டே சிறுபித்திருப்பதாலும் இவ்வாழ்வாரும் இங்கு ஓர் உபமானத்தை விட்டுப்பேசி அநுபவிக்கிறார்.

'ப்ரஸித்தோபமை' என்றும் 'அபூதோபமை' என்றும் உவமை இரண்டு வகைப்படும்; முகம் சந்திரனைப் போன்றது—திருவடி தாமரையைப் போன்றது—என்றிங்ஙனே பேசுதல் ப்ரஸித்தோபமையாம்; இனி அபூதோபமையாவது—தமிழில் இல்பொருளுவமை எனப்படும். ப்ரஸித்தமல்லாத ஒரு விஷயத்தைக் கவிகள் தம் புத்திசமத்காரத்தாலே கற்பித்துக்கொண்டு அதனை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கூறுதல் அபூதோபமையாம். இப்படிப் பட்ட அபூதோபமையைக் கூறுதல் எதற்கு—உபமேயப் பொருளானது ஒப்பற்றது என்பதைத் தெரிவிப்பதேயாம்.

இப்பாசுரத்தில் அபூதோபமை வருணிக்கப்படுகிறது. எம்பெருமான் திருவரையில் திருப் பீதாம்பரம் சாத்திக்கொண்டு திருமுடியில் திருவபிஷேகமணிந்து கொண்டும் இப்படியே மற்றும் பல திவ்யாபரணங்களைப் பூண்டுகொண்டும், செந்தாமரை போன்ற திருவாயும் திருக்கண்களும் கைகளும், ச்யாமமான திருமேனிநிறமுமாக மற்ற சோபைகளெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தாற்போல விசேஷித்து விளங்குமாற் கடலினிடையே திருவனந்தாழ்வானோடும் திருவணையின்மீதே திருக்கண்வளர்ந்தருளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருணிக்கப் பொருத்தமான ப்ரஸித்தோபமை ஒன்றில்லாமையால் அபூதோபமை அருளிச்செய்கிறார். மரகதப்பச்சையமயமான ஒரு மலையானது செக்கிறமான மேகத்தைப் பீதகவாடையாக உடுத்துக்கொண்டு, கிரீடத்தின் ஸ்தானத்திலே ஸூர்யனை அணிந்துகொண்டும், கண்டிகை ஸ்தானத்திலே சந்திரனை அணிந்துகொண்டும், முத்தமாமுதலான மற்றும் பல திருவாபரணங்களின் ஸ்தானத்திலே நக்ஷத்திரங்களைப் புனைந்துகொண்டும் திரு அதரம் திருக்கண்கள் இவற்றின் ஸ்தானத்திலே பவழமயமான பிரதேசங்களையுடைத்தாகியும் ஒரு கடலிலே பள்ளி கொண்டிருந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருக்கின்றது தேவரீர் திருக்கோலமுந்தாமுமாகத் திருப்பள்ளி கொண்டருளுகின்றமை—என்றதாயிற்று.

செக்கர் என்று சிவப்பு நிறத்துக்கும் செவ்வானத்துக்கும் பெயர்; இங்கே, சிவந்த மேகமென்றும், செவ்வானத்தில் தோன்றிய மேகமென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மேகங்கள் மலைச்சாரலிற் படிவுமாதலாலும், செக்கர்மாமுகில் படிந்திருந்தால் பீதகவாடை உடுத்தாற்போலிருக்குமாதலாலும் "செக்கர்மா முகிலுடுத்து" எனப்பட்டது. எம்பெருமான் உபமேயம்; மலை உபமானம்; பீதாம்பரம் உபமேயம், செக்கர்மாமுகில் உபமானம்.

"கதிராயிரமிரவி கலந்தெறித்தாலொத்த நீள்முடியன்" என்ற திருவபிஷேகத்திற்கு ஸூர்யனே ஒப்புச்சொல்லலாமாதலால் "மிக்கசெஞ்சுடர்ப் பரிதிசூடி" எனப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய கிரீடத்திற்கு ஸாதாரண ஸூர்யன் உபமானமாகப் போராமையால்

மிக்க செஞ்சுடர் என விசேஷிக்கப்பட்டது. பரிதி என்கிற வடசொல் ஸாக்ஷாத்தாக ஸூர்ய னைச் சொல்லாதாகிலும் தமிழில் இலக்கணையால் ஸூர்யனுக்குப் பேராயிருக்கும். இங்கு உபமானமாகிய மலை ஸூர்யமண்டலம் வரை ஓங்கியிருப்பதாகக் கொண்டால் ஸூர்யன் கிரீடத்தின் ஸ்தானத்திலே ஆவன்.

மார்பில் அணிந்துகொள்ளும் ஆபரணங்களில் 'சந்த்ரஹாரம்' என்பது ஒன்று; அது சந்திரன் வடிவமாக அமைக்கப்படுமாதலால் அப்பெயர்கொண்டதாகிறது. சந்திரனுக்கு சந்திரன் வடிவமாக மலையிலேறுமிடம்பக்தம் கீழ்ச்சொன்னபடியேயாம்: ஸூர்ய சந்த்ர மண்டலம் வரையில் ஓங்கின மலை என்று கொள்க. மதி—சந்திரன்; அம்—அழகு.

பலசுடர் என்றது ஆகாசத்திலுள்ள மற்றும் பல நக்ஷத்ராதி தேஜஸ் ஸமூஹங்களைச் சொன்னபடி. திருவாபரணங்களில் நக்ஷத்ரஹாரமென்பதுமொன்று. புனைந்த என்ற பாடமானபோது பெயரெச்சமாகி மரதகக்குன்றத்திற்கு விசேஷணமாகக்கடவது.

பவளச்செவ்வாய்—'ப்ரவாளம்' என்ற வடசொல் பவளமெனத் திரியும். வாய் என்று இடங்களைச் சொன்னபடி. மலையிற் பல இடங்களில் பவளமுண்டாதலால் பவளங்களாற் சிவந்த இடங்கள் "கைவண்ணந்தாமரை வாய்கமலம் போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தம் அடியுமஃதே" என்றும் "பவளவாய் கமலச்செங்கண்" என்றும் சொல்லப்படுகிற திவ்ய அவயவங்களுக்கு உபமானமாகக் கூறப்பட்டன.

திகழ்பசுஞ்சோதி மரதகக்குன்றம்—பசுமை நீலம் கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது வியல்பாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத்திருவுருவத்திற்கு மரதகக் குன்றத்தை [—பச்சைமாமலையை] உவமை கூறினர். ஸாதாரண மலையானது எம்பெருமா னுடைய துளக்கமாறாமைக்கும் ஸ்திரத்திக்கும் ஒப்பாகுமேயன்றி, காணப்புக்கவர்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸாரதாபங்களை யெல்லாம் போக்குந்தன்மையும் எப்போதும் ஸ்நானஞ்செய்வதற்கு உரியதாயிருத்தலும் பெருங்கருணைக்கு இருப்பிடமாயிருத்தலும் முதலிய குணவிசேஷங்களில் ஒப்பாகமாட்டாமையால், திகழ்பசுஞ் சோதி மரதகம் என்று குன்றம் விசேஷிக்கப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்டதொரு குன்றம் உலகில் எங்குமில்லை; இருந்தாலும் அது கடலோன்கையிலேயாகக் கண்வளர்வது அஸம்பாவிதம்; ஆக இங்கேயும் அஸம்பாவிதமாகிய எம்பெருமான்படிக்குப் போலி சொல்லலாயிற்று.

செக்கர்மா என்று தொடங்கி, கண்வளர்வதுபோல் என்னுமளவும் உபமானத்தை விவரித்து முடித்து, இனி பீதகவாடை என்று தொடங்கி உபமேயமான எம்பெருமானுடைய அநுபவத்தில் இழிகிறார். செக்கர்மாமுகிலுக்கு உபமேயம் பீதகவாடை; மிக்க செஞ்சு டர்ப் பரிதிக்கு உபமேயம் முடி (அதாவது—கிரீடம்); அஞ்சுடர் மதிக்கும் பலசுடர்கட்கும் உபமேயம் பூண்முதலாமேதகு பல்கலன். பூண் என்பது ஆபரணஸாமாந்யத்துக்குப் பேரா யினும் இங்கே சந்த்ரஹாரமென்கிற ஆபரண விசேஷத்தைக் குறிக்குமென்க. மேதகு— மேவத்தகு என்றபடியாய், (திருமேனிக்குப்) பொருந்தக்கடவன என்றதாம். மெய்தகு என்றும் பாடமுண்டாம்; மெய்—திருமேனி. கலன்—ஆபரணம். மீதிட்டுப் பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப—எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் பீதகவாடையின் சோதி ஒரு நிறமாகவும், திருவபிஷேகத்தின் சோதி மற்றொரு நிறமாகவும், திவ்ய பூஷணங்களின் சோதி வேறொரு நிறமாகவும் திருவாய் திருக்கண் முதலிய அவயவங்களின் சோதி மற்றுமோர் நிறமாகவும் இப்படிப் பலவகை நிறச்சோதிகள் இருந்தாலும் திருமேனியின் நிறமாகிய * பசுமையின் பகம்

புறப்போன்ற திருநிறமே யற்ற எல்லாச் சோலைகளோடும் போட்டி வெற்றிபெற்று விளங்குகின்றனவ். மேனி என்று உடலுக்கும் நிறத்துக்கும் பேர்; இங்கு நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. பலவகை நிறமானது; (மீதிட்டு மிகப்பகைப்ப—மிகப்பகைத்து மீதிட என்று விகுதி மாற்றிக் கூட்டியுரைக்கலாம்.) என்னுடைய சோலையின் முன்னே உங்களுடைய சோலை எப்படி விளங்கலாம் என்று போராடித் தானே மேற்பட்டதாயிற்றாம். மீதிடுதல்—வெற்றி பெறுதல் என்னலாம். ஆக இவ்வளவும் எம்பெருமானுடைய திவ்யசோலைகளை வருணித்தாராயிற்று. இனி பள்ளிகொள்ளுமழகைப் பேசுகிறார்.

அர்ணவசயனத்தில் திருவனந்தாழ்வான்மேல் துயில்கொண்டருளி, சிவன் பிரமன் இந்திரன் முதலான தேவர்களால் தொழப்படுமவனே! தாமரைபூத்த திருநாபியையுடைய ... ! பண்டொருகால் மாவலிபக்கல் சென்று மூவுலகுமளந்தவனே! ... என்றாராயிற்று.

திருப்போனியழுந்தார் அவிழ்கொண்ட அழகும் இவ்வாழ்வார் நெஞ்சைப் பற்றிக்கொள்ளவே ஒரு விஸ்மயத்தோடே பாசுரத்தை முடிக்கமாட்டாமல் "மூவுலகளந்த சேவடியோயே!" என்று வாய்வெருவி முடிக்கிறார்.

அற்ற + அரவு—கர்வமில்லை; சத்ருக்கள்போல் விஷத்தை உமிழும் தொழிலையுடைய என்று திருவனந்தாழ்வான். கவர்தலை—கப்புவிட்டுக் கிளர்கின்ற தலைகளையுடைய என்று சப்தார்த்தம்; பலபல தலைகளையுடைய என்பது தாத்பர்யம். அமளி—படுக்கை. அறிதுயில்—யோகநித்திரை. சேவடியோய்—சேவடியோன் என்பதன் விளி. (க)

2673 உலகுபடைத் துண்டவெந்தை * அறைகழல் சுடர்ப்பூந் தாமரை சூடுதற்கு *
அவாவா ருயிருருகியுக்க * நேரியகாத லன்பிலின்பீன் தேறல் *
அமுத வெள்ளத்தானாம் சிறப்பு விட்டு * ஒருபொருட்
கசைவோரசைக * திருவொடு மருவிய இயற்கை * மாயாப் பெருவிறலுலகம்
மூன்றினொடு நல்வீடு பெறினும் * கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே? (௨)

உலகு படைத்து உண்ட எந்தை	உலகங்களை சிருஷ்டித்து (பிரளய காலத்தில்) விழுங்கிய எம்பெருமானுடைய
அறை கழல் சுடர்ப் பூந்தாமரை	ஆபரணவொலி பொருந்திய திருவடிகளாகிற அழகிய தாமரை மலர்களை
சூடுதற்கு	சிரஸ்ஸுக்கு அணிவதற்கு
அவாவு ஆர் உயிர்	ஆசைப்படுகின்ற அருமையான ஆத்மாவானது
உருகி உக்க	கரைந்து சிதிலமாக (அத்யந்தத்தால்) ...
நேரிய காதல்	பக்தியாகிய
அன்பில் இன்பு ஈன்	ஆசைப் பெருக்கத்தில் உட்பணித்து இன்பத்தைக் கொடுக்கிற
தேறல்	தேன்போலிருக்கிற (அல்லது தேறலே!)
அமுத வெள்ளத்தானாம் சிறப்பு விட்டு	அமிர்த ப்ரவாஹத்தில் மூழ்கியிருக்கையாகிற பெருமையை விட்டுவிட்டு

ஒரு பொருட்கு அசைவோர்	...தாமான வேறு பலனுக்காக அலைகின்றவர்கள்
அசைக	அப்படியே அலையட்டும்; (அவர்களைப்பற்றி நமக்கென்ன கவலை?)
திருவொடு மருவிய இயற்கை	செல்வத்தோடு எப்பொழுதும் சேர்ந்திருக்கையாகிற நித்ய ஐச்வரிய நிலைமையென்ன,
மாயா பெரு விறல்	அழியாத பெருமிதமென்ன
உலகம் மூன்றினொடு	மூவுலகுக்கும் காரணமாயிருக்கை என்ன
நல் வீடு	உத்தமமான மோக்ஷ பதவி என்ன (ஆகிய இவற்றை)
பெறினும்	பெறுவதாயிருந்தாலும்
தெள்ளியோர்	விவேகிகளுடைய
குறிப்பு	அந்தரங்கமானது
கொள்வது எண்ணுமோ	பெற்றுக்கொள்ளக் கருதுமோ?

..*.—[உலகுபடைத்து.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியழகை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், இப்படி பரமவிலக்ஷணனான எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சென்னியிற் சூடவேணும் என்று ஆவல்கொண்டிருப்பதேயன்றோ புருஷார்த்தம்; இவ்வுலகிலுள்ள பாவிகள் இதனை யறியாதே 'பிள்ளைவேணும் குட்டி வேணும் சேலைவேணும் செல்வம்வேணும்' என்று க்ஷுத்ர பலன்களையெல்லாம் விரும்பி இட்டுக் கொடுப்பாரையென்று கண்டவிடமெங்கும் அலைந்து திரிகிறார்களே! அந்தோ! இது என்ன கொடுமை! என்று முதலிலே திருவுள்ளம் நொந்து, அப்படிப்பட்ட க்ஷுத்ரர்களைப் பற்றி நாம் என் கவலைப்படவேணும்? அவர்கள் இப்படி அலைந்துழலட்டும்; * உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்டலத்தாரைப்பற்றி நாம் சிந்திக்கவே வேண்டா; பகவத்பக்தி தலையெடுத்த மஹான்களும் இப்பூமியின்கண் இருக்கிறார்களன்றோ; அவர்களுடைய அத்யவஸாயத்தைக் கண்டு நாம் உகப்போம் - என்று பரமபக்தர்களுடைய அந்தரங்க வுறுதியைப் பேசி மகிழ்கிறார் இப்பாட்டில்.

திருச்சந்த விருத்தத்தில்—"கேடில் சீர் வரத்தனாய்க் கெடும் வரத்தயனரன், நாடினோடு நாட்டமாயிரத்தனாடு நண்ணிலும், வீடதான போகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும், கூடுமாசையல்ல தொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே" என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த பாசுரத்தைப் பெரும்பாலுந் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு இப்பாசுரமருளிச்செய்கிறாரென்பது உய்த்துணரத்தக்கது. எம்பெருமானைக்கிட்டி அநுபவிப்பதிலுங்காட்டில் அவ்வநுபவத்தைப்பற்றின மனோரதமே நித்யமாய்ச் செல்லுமாகில் அதுவே சிறக்குமென்பது ஆழ்ந்த பக்தியுடையவர்களுடைய ஸித்தாந்தம்; அதைத்தானருளிச்செய்தார் திருமழிசைப்பிரான். ப்ரஹ்மலோக ஸாம்ராஜ்யம் கிடைத்தாலும் ருத்ரலோக ஆதிபத்யம் கிடைத்தாலும் இந்த்ரலோகமாளும் பாக்கியம் வாய்த்தாலும், பரம புருஷார்த்தமாகிய நன்றான பரமபதாநுபவமே கிடைப்பதானாலும் இவற்றையெல்லாம் ஒரு புருஷார்த்தமாகவே மதிக்கமாட்டேன்: பின்னை எனக்கு யாதோ ஏற்றமென்றால் 'எம்பெருமானோடு கூடவேணும், எம்பெருமானோடு சேரவேணும்' என்று மனோரதங்கொண்டிருப்பதல்லவோ, அதுதான் எனக்குப் பரம போக்யம் என்றார்.

இஷ்டமான விஷயத்தை அநுபவிப்பதிற்காட்டிலும் அநுபவிப்போமென்னும் மனோரதமே சிறந்ததாமென்பதை அநுபவசாலிகள் எளிதில் உணர்வர். தேஹார் எப்பொழுதும் இத்திக்குப்படியானது மனோரதமேயாம். திருவரங்கஞ்சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று ஒருவனுக்கு ஆவல் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; ஒருநாள் போய் ஸேவித்து வந்து விட்டால் அவ்வளவிலே ஆசை தீர்ந்துவிட்டதாகும்; அவ்வளவன்றியும் மனோரதமேயாய்ச் செல்லுமாகில் அது நெடுநாளைக்கு நிலைத்ததாயிருக்கும். சந்தனம் பூசிக்கொள்ளுதல், புஷ்பஞ் சூட்டிக்கொள்ளுதல், பட்டுச்சரிகைவேஷ்டி உடுத்துக்கொள்ளுதல் முதலிய அலங்காரகாரியங்களில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உள்ள ஆவல் க்ருஹஸ்தர்களுக்கு இல்லாமையும் இங்கு ஒரு உதாரணமாகக் காட்டத்தகும். ஆகவே அநுபவ நிலைமையிற் காட்டிலும் அநுபவப் பசிப்பு நிலைமையே சிறந்ததென்பது விளங்கும்.

ஆகையால் உலகங்களைப் படைத்தும் ப்ரளயம் வந்தபோது அவற்றைத் திருவயிற்றிலே வைத்தருளி ரக்ஷித்தும் வருகிற எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை நாம் சிரமேல் அணிந்துகொள்ளவேணுமென்று ஆவல்கொண்டு, அந்த ஆவலினால் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாக உருகி, மேன்மேலும் பரபக்தி பரமபக்திகள் தலையெடுத்து, அப்படிப்பட்ட பரமபக்தி

நிலைமையிலே அமர்ந்திருக்கை தானே பரமபோக்யமானது ; எம்பெருமானது திருவடிகள் தலைமேல் வந்து சேரவேண்டா ; திருநாடும் எய்தவேண்டா ; வழுவிலாவடிமைசெய்யப் பெறவேண்டா ; " இவை நமக்கு வாய்க்கவேணும் " என்கிற ஆவல் ஒன்றுமாத்திரம் அவர்தம் நெஞ்சில் நடையாடுமேல் போதுமானது ; இந்த ஆவல்தான் அமுதவெள்ளம். இப்படிப் பட்ட ஆவல் பூண்டு " என் கண்ணிணை என்றுகொலோ களிக்கும் நாளே " " மாபோகிய மணத்துணையே பற்றிநின்று என் வாயார என்று கொலோ வாழ்த்துநாளே " " அக்கடியவரோடு என்று கொலோ அணுகுநாளே " " என் மலர்சென்னி என்று கொலோ வணங்கு நாளே " " அணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவு கண்டு யானுமிசைந்துடனே என்று கொலோ இருக்குநாளே " என்றிவை போல்வன பல பாசுரங்களை வாய்வெருவிக்கொண்டு இதுவே ஒரு ஆனந்தமாகப் போது போக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இந்தப் போதுபோக்கை விட்டிட்டுக் கூறைசோறு முதலிய அற்பபலன்களை அபேக்ஷித்து அக்குழிக்குள் அலைந்துழல்கின்ற பாமரர்கள் அப்படியே அலையட்டும் ; அவர்கள் மக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன ? என்கிறார் ஒருபொருட்கசை வோர் அசைக என்னுமளவால்.

தெளிந்த ஞானமுடைய மஹான்கள் இப்படிப்பட்ட க்ஷுத்ர பலன்கள் கையிலே விஸ்தாரமாக வந்து சேர்ந்தாலும் உதறித்தள்ளி விடுவார்கள் ; கீழ்ச்சொன்ன அமுதவெள்ளத் திலேயே அவர்கள் ஊன்றி யிருப்பார்கள் என்கிறார் மேல்.

திருவொடுமருவிய இயற்கை பெறினும், மாயாப் பெருவிறல் பெறினும், உலகம் மூன்று பெறினும், நல்வீடு பெறினும் தெளிவோர் குறிப்பு (இவற்றைக்) கொள்வதென் றுறுது. " கருமாணிக்கமல்ல தோன்று கோள்வனே குறிப்பிலே " என்றபடி எம்பெருமானோடு கூடவேணுமென்கிற ஆசையொன்றையே தெளிவோர் குறிக்கொண்டிருப்பர் என்றவாறு. இங்குத் தெளிவோர் என்றது திருமழிசைப்பிரானையும் அவர்போல்வாரையும்.

" அவாவாருயிருருகியுக்க " என்று தொடங்கிச் " சிறப்பு விட்டு " என்ற வரையில் அவா காதல் அன்பு இன்பு தேறல் அமுதம் என்று ஒருபொருட் பன்மொழிகளை இணைத்துத் தொடுத்திருப்பதனால் பகவானுடைய திருவடிகளை முடிமேலணிந்து கொள்வதை ஆசைப் படும் விஷயத்தில் ஆழ்வார்க்குண்டான ஆதரம் அளவற்றதென்பது நன்கு வெளிப்படும். அவாவாருயிரென்றவிடத்து ' அவா ஆர் ' என்னும் பிரிக்கலாம் ; ஆசை நிரம்பிய என்று பொருளாம்.

ஒருபொருட்கு அசைவோர் அசைக—ஸம்ஸாரிகள் விரும்பும் பொருள்களை ஆழ்வார் தமது திருவாக்காலே சொல்லவும் கூசி ஒருபொருட்கு என்கிறார். திருவொடுமருவிய இயற்கை—காலாந்தரத்தில் அழிந்துபோகக்கூடிய ஐச்வரியமல்லாமல் எப்போதும் ஸ்திரமாயிருக்கக்கூடிய ஐச்வரியத்தைப் பெற்றாலும் என்றபடி. மருவுதல்—எப்போதும் கூடியிருத்தல். இயற்கை—தன்மை ; ஐச்வரியத்தோடு எப்போதும் கூடியிருக்கும் தன்மையாவது நித்ய ஸ்ரீமானாக இருக்கை. அப்படிப்பட்ட நிலைமையையும் தெளிவோர் குறிப்பு வேண்ட மாட்டாராம்.

மாயாப்பெருவிறல்——ஐச்வரியம் அமைந்திருந்தாலும் அவற்றை அநுபவிப்பதற்கு உறுப்பான சக்தி பூர்ணமாக இல்லாவிடில் பயனில்லையே ; அந்த சக்தியும் கூடவே கிடைக்கப் பெற்றாலும் அப்போதும் வேண்டார்கள் என்றபடி. மாயா—மாய்தலாவது

அழிதல்; அழியாத தன்மை. உலகம்மூன்றினொடு—இதுவே சொன்ன நித்யமான ஐச்வரியம் என்றமாத்திரமேயல்ல; மூவுலகத்தைதான் ஆளும்படியான பெருஞ்செல்வம் கைபுகுந்தாலும் வேண்டாரென்னுகை. பழசொல்லி என்? சகல ஐச்வர்யங்களுக்கும் மேற்பட்டதான மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யந்தானும் பெறுவதாயிருந்தாலும் "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்" என்றும், "இச்சுவை தவிரயான்போய் இந்திரலோகமாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்றும் [பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி] [வைகுண்டவாஸேபி ந மேபிலாஷ:] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த மோக்ஷந்தன்னையும் ஒரு பொருளாக மதியார்களென்கை.

ஆக இப்பாட்டால்—ஸம்ஸாரிகளைப்போலே க்ஷுத்ரபலன்களை விரும்பி அவற்றின் [illegible] பேறுகளைப்போலே பகவத்விஷயத்தில் அநுராகம் மிக்கிருப்பதே பக்த ப்ராப்யம் என்று ரஸித்து. ... ... (௧)

2580 குறிப்பில்கொண்டு நெறிப்பட * உலகம் மூன்றுடன் வணங்குதோன்று புகழ், ஆணை*
மெய்பெற நடாய தெய்வம் மூவரில் முதல்வனாகி * சுடர்விளங்ககலத்து *
வரைபுரை திரைபொரு பெருவரை வெருவர* உருமுரலொலி மலி நளிர்கடற்படவர
வரசு உடல்தடவரை சுழற்றிய * தனிமாத் தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவே
இசையுங்கொல்!* ஊழிதோறூழியோவாதே. (௨)

மூன்றுடலகம்	மூவுலகங்களும்
நெறி பட குறிப்பில் கொண்டு	நல்வழிபடிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக திருவுள்ளம்பற்றி,
உடன்வணங்கு தோன்றுபுகழ்	அவ்வுலகங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து வணங்கப்பெற்றமையால் ப்ரஸித்தமான கீர்த்தியையுடையவனாய்
ஆணை மெய் பெற நடாய	தனது ஆஜ்ஞையைத் தடையின்றிச் செலுத்துமவனாய்
தெய்வம் மூவரில் முதல்வன் ஆகி	மூன்று மூர்த்திகளுக்குள்ளே ப்ரதானனாய்
சுடர்விளங்கு அகலத்து	திருவாபரணங்களின் சோதி விளங்குகின்ற திருமார்பையுடையவன்,
வரை புரை	மலைபோன்ற
திரை	அலைகள்
பொரு	எறியப்பெற்றதும்,
பெரு வரை வெருவர	குலபர்வதங்களும் அஞ்சும்படியாக
உரும் முரல் ஒலி மலி	இடிபோல் ஒலிக்கின்ற கோஷம் நிறைந்ததும்
நளிர் கடல்	குளிர்ச்சியையுடையதுமான கடலில்,
படம் அரவு அரசு உடல்	படங்களையுடைய ஸர்ப்பராஜனாகிய வாஸுகியின் உடலை
தட வரை	(மந்தரமென்கிற) பெரிய மலையிலே
சுழற்றிய	சுற்றிக்கடைந்தவனும்,
தனி	அத்விதீயனும்
மா தெய்வம்	பரதேவதையுமான பெருமானுடைய
அடியவர்க்கு	பக்தர்களுக்கு
நாம் இனி ஊழி தோறு ஊழி ஓவாது ஆள் ஆக இசையுங் கொல்	நாம் இனி எல்லாக் காலமும் இடைவிடாது ஆட்படுதற்குப் பொருந்துவோமோ.

* * *—[குறிப்பில்கொண்டு. பகவத்பக்தியைப் பற்றிப் பேசினார் கீழ்ப்பாட்டில்; பகவானோடு நின்றவிடமே [illegible] பக்திபண்ணுமவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட பாகவதபக்தி வாய்க்கு இனி எக்காலமும் [illegible] வாய்க்குமோ என்று அந்த [illegible] தமக்குண்டான ஆசையை வெளியிடுகிறார் இதில்.

குறிப்பில்கொண்டு என்றது தொடங்கித் தனிமாத் தெய்வம் என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறார். உலகம் மூன்று நெறிப்படக் குறிப்பில் கொண்டு உடன்வணங்கு தோன்றுபுகழ்—தன்னாலே படைக்கப்பட்ட மூவுலகங்களும் தீவழியில் செல்லாமல் நல்வழியில் படிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அப்படியே அவை நல்வழிபடிந்து தன்னை வணங்க அதனால் எங்கும் பரந்த புகழையுடையவன் என்கிறது.

ஆணை மெய்பெற நடாய — ஆணையாவது ஆஜ்ஞை; எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையா வது — சாஸ்த்ரம்; "ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே — ஆஜ்ஞாச் சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ:" என்று எம்பெருமான்தானே அருளிச் செய்திருக்கிறபடி ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் முதலிய சாஸ்த்ரங்களாகிற திவ்யாஜ்ஞையைத் தடை யின்றி எங்கும் நடத்துபவன் என்கை. "கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற் பொருள்தானும், மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினால் அருள்செய்து" என்றபடி தன்னாலே அளிக்கப்பட்ட சாஸ்த்ரங்கள் பழுதுபடாதபடி அவற்றை உலகில் எங்கும் ப்ரசாரம் செய்விப்பவன் என்றவாறு.

தெய்வம்மூவரில்முதல்வனாகி — அரி அயன் அரன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று தெய்வங்களுள் முதல் தெய்வம் தானாயிருக்கை. "ஆணை மெய்பெற நடாய தெய்வம் மூவ ரில்" என்று சேர்த்து நடாய என்பதை தெய்வம் மூவர்க்கும் விசேஷணமாக அன்வயிப்பதும் பொருந்தும். அப்போது, எம்பெருமானுடைய தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை உள்ளபடி பரிபா லிக்கின்ற பிரமன் சிவன் இந்திரன் என்றவர் மூவர்க்கும் மேலான் என்று பொருளாம். இப்போது, மூவரில் என்றது மூவர்க்கும் என்றபடி.

சுடர்விளக்கு அகலத்து — சுடராவது தேஜஸ்ஸு; திருவாபரணங்களாலுண்டாகும் தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. திருவாபரணச் சோதியாலே பளபளவென்று மின்னுகின்ற திருமார்பையுடையவனாயும் என்றபடி.

வரைபுரைதிரைபொரு என்று தொடங்கித் தடவரைசுழற்றிய என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியம். துர்வாஸமுனிவரின் சாபத்தால் தேவர்களின் செல்வம் யாவும் கடலில் ஒளிந்து மறைந்துவிடவே அசுரர்கள் போரில் அமரரை வென்றனர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்க ளோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர் களோடும் கூடிக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக வாஸுகியென்னும் பாம்பைக் கயிறாகக் கட்டிக் கடைகயிறாகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்போது மந்தரமலை மத்தா கிய அம்மலையின் அடியில் அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளுக்கு திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவெடுத்து அம்மலையின் கீழ்ச்சென்று அதைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டுதாங்கி நின்று கடலில் அழுந்திவிடாதபடி நின்று உபயோகப்பட்டபடி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந் தருளியிருந்தான். அப்போது, வாஸுகியின் வாலைப்பிடித்துக்கொண்டு தேவர்க ளும் தலையைப்பிடித்துக்கொண்டு அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அக்கடலைக் கடைய லுற்று இழுக்கும் வன்மையில்லாமையால் நிற்க அக்கோலத்தில் அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்து தேவர்கள் பக்கத்திலேயும், வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலி மையாக இழுத்துக் கடைந்தான் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

கடைகிற அக்காலத்தில் கடலானது மிகவும் பயங்கரமாக இருந்ததென்பதைக் கூறு கின்றார் வரைபுரை திரைபொரு என்று தொடங்கி. அப்போது கடலில் அசாதாரணமான அலைகள் கிளம்பலாயின; ஒவ்வொரு அலையும் ஒவ்வொரு மலை பெயர்ந்தாற்போலே பெயர்ந்த வந்தன. புரை — உவமையுருபு; மலைபோன்ற [பெருத்தபெருத்த] அலைகள், பொரு — மோதப்பெற்ற: இது கடலுக்கு விசேஷணம். உருமுரலொலிமலி என்பதும் கடலுக்கு விசேஷணம். கடைகிறகாலத்தில் கடலில் உண்டான த்வனியானது இடியிடித்தாற்போல

விருத்தாம், அத்தன்னி குலபர்வதங்களையும் நடுக்கி அசைக்கவற்றாயிருக்கமை தோற்றப் பெருவரைவெருவர எனப்பட்டது. உரும் என்றும் உருமு என்றும் இடிக்குப் பெயர்; உரும் முரல் என்று பிரிக்க. இடிபோலே முரல்கின்ற [கோஷிக்கின்ற] யாதொரு ஒலியுண்டு, அது மலி—நிறைந்திருக்கிற என்றபடி. "வரைபுரை திரை பொரப் பெருவரை வெருவுற" என்ற பாடமும் நன்று.

தணிர்கடல்—குளிர்ந்த கடலிலே. கடலுக்கு இயற்கையாகவுள்ள குளிர்த்தியைச் சொல்லுகிறதன்று இங்கு; கீழ்ச் சொன்னபடி பயங்கரமாயிருக்கச்செய்தேயும் எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷம் பட்டமாத்திரத்தில் குளிர்ந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட கடலிலே மத்தாக நாட்டின மந்தரமலையிலே வாஸுகி நாகத்தைக் கடைகயிறாகக் கட்டிச் சுழற்றிய யாதொரு தனிமாத் தெய்வமுண்டு—ஒப்புயர்வற்ற பரதேவதை, அதற்கு நாம் ஆளாவதிலுங்காட்டில், அதற்கு ஆட்பட்டிருக்கும் அடியவர்களுண்டே, அவர்கட்கு [ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு] இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் நாம் ஆட்பட்டிருக்க வாய்க்குமா? இப்படிப்பட்ட மஹா பாக்யமும் நமக்குக்கிடைக்குமோ? என்றாராயிற்று.

ஆளாகவே என்ற விடத்திலுள்ள ஏகாரத்தைப் பிரித்து "அடியவர்க்கே" என்று கூட்டிக்கொள்ளலாம். பிரயோஜநாந்தரபரரான தேவதைகளுக்காகத் தன் உடம்புநோவக் கடல்கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுத்தானென்கிற மஹோபகாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஆட்பட்டிருக்க விரும்பினாராயிற்று.

ஊழிதோறூழி—ஊழியூழிதோறு என்கை. ஊழியாவது காலம்; எல்லா காலமும் என்றபடி. ஓவாது என்றது - நடுவில் ஒரு க்ஷணமும் பாழாகாமல் என்றவாறு. (௧)

2581 ஊழிதோறூழி ஓவாது * வாழியவென்று யாம்தொழ இசையுங்கொல் ? *
யாவகை யுலகமும் யாவரு மில்லா * மேல்வரும் பெரும்பாழ் காலத்து-* இரும்பொருட்
கெல்லா மரும்பெறல் தனிவித்து-* ஒருதானாகித் தெய்வநான்முகக் கொழுமுளை
யீன்று * முக்கணீசனொடு தேவுபலநுதலி * மூவுலகம் விளைத்த வுந்தி *
மாயக்கடவுள் மாமுதலடியே. (௨)

யாவகை உலகமும்	எல்லாவகைப்பட்ட லோகங்களும்	முக்கண் ஈசனொடு பல தேவு நுதலி	முக்கண்ணனான சிவன் முதலிய பல தேவதைகளை உண்டாக்கி (ஆக இவ்வகையாலே)
யாவரும் இல்லா	எல்லாவகைப்பட்ட பிராணிகளும் இல்லாமலிருந்த	மூ உலகம் விளைத்த உந்தி	மூன்று லோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாபியை உடையவனும்
மேல் வரும் பெரு பாழ் காலத்து	கீழ்க்கழிந்த மஹா ப்ரளய காலத்தில்	மாயன் கடவுள்	ஆச்சர்யபூதனும் ஸர்வோத்தமனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய
இரு பொருட்கு எல்லாம்	எண்ணிறந்த ஆத்ம வஸ்துக்களுக்கெல்லாம்	மா முதல் அடியே	(உஜ்ஜீவனத்திற்கு) மூலகாரணமான திருவடிகளையே
பெறல் அரு தனி ஒரு வித்து தான் ஆகி	பெறுதற்கரிய மூவகைக் காரணமும் தானேயாய்க்கொண்டு	ஊழி ஊழி தோறு	எல்லாகாலமும்
தெய்வம் நான் முகன் கொழு முளை ஈன்று	நான்முகக்கடவுளாகிற சிறந்த ஒரு முளையைப் படைத்து (அவன் மூலமாக)	ஓவாது	இடைவிடாமல்
		வாழிய என்று யாம் தொழ	'வாழ்ந்திடுக' என்று நாம் சொல்லி வணங்கும்படியாக
		இசையும் கொல்	(பாக்கியம்) வாய்க்குமோ.

Released by Maaran's Dog , Toronto, Canada

* * *—[ஊழிதோறூழி.] கீழ்ப்பாட்டில் "தனிமாத் தெய்வத் தளியடைவதற்கு [illegible] ஊழிதோறூழி [illegible] இசையுங்கொல்" என்று பாகவதசேஷத்வம் நமக்குக் கிடைக்குமா? என்று மநோரதித்தார்; பாகவதர்களை அநுவர்த்தித்துப் பார்த்தார்; அவர்கள் எப்போதும் "பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு...உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்று எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள்; அதைப்பார்த்து 'இவர்களுடைய கைங்கர்யமேயன்றோ நமக்கு உத்தேச்யம்; இவர்களோ இடைவிடாது எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனமே பண்ணிக்கொண்டிரா நின்றார்கள்; அது மிக அழகாயிருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட போதபோகம் நமக்கும் கிடைக்குமோ [illegible]' என்று கொண்டு, அப்படிப்பட்ட பாக்கியம் வாய்க்குமா என்கிறார் இதில்.

பாலலையிலங்கும் என்று தொடங்கி மாயக்கடவுள் என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுகிறார். "பன்மைப் படர் பொருளாதுமில் பாழ் நெடுவகைத்து [illegible] நான்முகனைப் பயந்த [illegible], தொன்மைமயக்கிய தோற்றிய சூழ்கள் [illegible]" என்ற பாசுரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும். சேதநவர்க்கங்களிலும் அசேதநவர்க்கங்களிலும் ஒன்றுமில்லாதபடி மறைப்பாயம் கோத்தகாலத்தில், தேவ மநுஷ்யாதி ரூபதநால்வேண் [illegible] அதிதிதரே [illegible] ஆன நிலவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் தானே காரணமாயிருப்பவன் எம்பெருமான்.

தனிவித்து ஒரு தானாகி—தான் ஒரு தனிவித்தாகி என்று அந்வயிப்பது. வித்தாகி என்னாமல் ஒரு வித்தாகி என்னாமல் ஒரு தனிவித்தாகி என்றதனால் - நிமித்தகாரணம் ஸஹகாரி காரணம் உபாதான காரணம் என்கிற மூவகைக் காரணங்களும் எம்பெருமான் தானேயாகுமென்று தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. உலகில் குடம் முதலிய வஸ்துக்கள் ஆவிர்ப்பவிக்குமிடத்து மேற்சொன்ன முக்காரணங்களும் அமையவேண்டும்; மண் உபாதான காரணமென்றும், சக்கரம் தடி கயிறு முதலியவை ஸஹகாரிகாரணமென்றும், குயவன், காலம், அத்ருஷ்டம் முதலியவை நிமித்தகாரணமென்றும் சொல்லப்படும். காரியங்களுக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட காரணங்கள் இருக்கவேண்டியிருக்க, ப்ரபஞ்சமாகிற காரியத்திற்கு எது உபாதானகாரணம்? எது ஸஹகாரி காரணம்? எது நிமித்தகாரணம்? என்று கேள்வி பிறக்குமே; எம்பெருமானொருவனே மூவகைக் காரணமுமாகின்றானென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. இஃது இங்கு விசேஷிக்கப் பெறுகிறது.

மேல்வரும் என்பதற்கு, மேலே கழிந்த என்று பொருள் கொள்ளுதல் விபரீதலக்ஷணை என்க. இங்கு வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி—"மேலென்றது பண்டென்றபடி; வருமென்றது [illegible] வந்தென்றபடி."

அரும்பெறல் என்பது சிறப்பு குணத்தைக் காட்டும். இப்படிப்பட்ட விலக்ஷணமான [illegible] காரண வஸ்துவானது அப்ராக்ருத ஸ்தானத்திலுள்ள இருவரையினுள் தானேயொழிய மூலப் [illegible] காரியம் செய்வதென்கை. அன்றி, ஒருவருடைய ஸஹாயமின்றியே பெறமுடியாதது.

[illegible] ஸ்ருஷ்டியென்றும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸ்ருஷ்டி இருவகைப்படும். எம்பெருமான் தானே நேராக ஸ்ருஷ்டிப்பது ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியாம்; ஒருவன் மூலமாக ஸ்ருஷ்டிப்பது வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியாம். அண்டஸ்ருஷ்டி வரையில் தானே ஸ்ருஷ்டிப்பதானது ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. இவ்வருள்ளவற்றை நான்முகன் மூலமாக ஸ்ருஷ்டிப்பது வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி.

டக்கிருக்குமவையாலே இவற்றின் சதுக்கு அதுவாகவன்றுவந்து. இதைச் சொல்லுகிறார்மேல் [illegible] தெய்வான்முகக்கொழுந்தொன்று என்று. கப்பும் இவையும் [illegible] காரியமும் முனியான்று [illegible] உண்டாகிறபடியால் நான்முகன் இவரு ஒரு முனியாகக் கூறப்பட்டான். கொழுந்து [illegible] என்றது சிறந்த அங்குரம் என்றபடி. இப்பாதுகை [illegible] கரணங்களையெல்லாம் உண்டாக்குகைக்குப் பரங்கான யோக்யதையை புடையவன் பிரமன் என்றவாறு.

“நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்” என்றபடி பிரமன் முதன்முதலாகச் [illegible] படைத்தனனாதலால் முக்கணிச தேவபலத்தின் [illegible] என்றும், பிறகு அவனாலே பல தேவதைகளையும் [illegible] தேவபலந்தலி [illegible] என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆக, [illegible] என்றார். இப்படிச் சுருக்கும் மூலகந்தம் திருநாபிப்போதையாலே மூவுலகம்விளைத்தவுந்தி என்றார். இப்படிப் பட்ட நிறுத்திலையுடைய மாயக்கடவுள் — ஆச்சரியமான ஞானசக்திகளுடைய பெருமான் [illegible] வர்ப்பவென்று சர்வேச்வரன், அவனுடைய திருவடிகளை, [illegible] தொழ விசையுங்கொள்.

அதைத்திருவடிகளை [illegible] காரியம் [illegible] தேவபலத்தான் [illegible] ஆகும் ஆகாமல் அவனுக்குப் பல்லாண்டுபாடப் பெறவேணும் வாழிய—[illegible] (ச)

முற்று. … …. … ….

2582 மா முதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி * மண்முழுதுமகப்படுத்து * ஒண்சுடரடிப்போ
தொன்று விண்செலீஇ * நான்முகப்புத்தேள் நாடுவியக்குவப்ப * வானவர் முறைமுறை
வழிபட நெறீஇ * தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையது
மாய் * இருநாயிரம் மலர்த்தடான * கற்பகக்காவு பற்பலவன்ன *
முடிதோளாயிரம் தழைத்த * நெடியோய்க்கல்லது அடியதோவுலகே. (௫)

மா முதல் அடி போது ஒன்று கவிழ்த்து அலர்த்தி } (உலகத்தையெல்லாம் [illegible]) [illegible] திருவடிகளை [illegible]

மண் முழுதும் } [illegible]

அகப்படுத்து } [illegible]

ஒண் சுடர் அடி போது ஒன்று } [illegible] திருவடிகளை [illegible]

நான் முகன் புத்தேள் நாடு } [illegible]

வியந்து உவப்ப } ஆச்சரியமும் [illegible]

வானவர் முறை முறை வழி பட } [illegible]

விண் செலீஇ நெறீஇ } ஆகாசத்திலே [illegible]

தாமரை காடு மலர் கண்ணொடு } தாமரைக்காடு மலர்ந்தாற் போலிருக்கின்ற திருக்கண்களோடும்

கனி வாய் உடையது } [illegible]

இரு நாயிரம் [illegible] } [illegible]

ஆக } [illegible]

பல் பல [illegible] } [illegible]

தோள் ஆயிரம் [illegible] } திருத்தோள்கள் [illegible]

நெடியோய்க்கு அல்லது } [illegible] (நெடியோய்க்கல்லது)

உலகு அடியதோ } இவ்வுலகம் அடிமைப்பட்டதோ?

[illegible] மாமுதல்] [illegible] உலகளந்த [illegible] அனுபவித்து, ‘இப்படியும் [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

அறிய பகைக்கரியனுமல்லாத மிக்க தேவர்களுக்கும் பரமபுருஷனுக்கன்றி வேறுபடாருக்கு இவ்வுலகம் அடிமைப்பட முடியுமோ? எல்லாம் தம்மிலுமை திருவடிகளைப் பரப்பின தெய்வத்தை நோக்கி "அன்றிவ்வுலகமளந்தாய் அடிபோற்றி" என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை ஏற்குமே யன்றி அவன் திருவடிகளின்மேல் தலையுண்ட சிலரை நோக்கி 'ஐய கிளுபவு' என்னக் கூடுமோ வென்கிறார்.

மாடு—என்பதைத் திருவடிக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளுதலன்றி அண்மைவிளியாகக் கொண்டு, உலகுக்கெல்லாம் அதிகாரனான எம்பெருமானே! என்று எம்பெருமானாக உரைத்தலுமாம். போது—புஷ்பம்; அதாவது தாமரைப்பூ. அடிப்போது—பாதாரவிந்தம். அதைக் கவிழ்த்துப் பரப்பப் பூமண்டலம் முழுவதையும் அளந்துகொண்டதாகும்.

சேவடி—செவ்வடி; செவ்விமையுடைய. "வானவர் முறை முறை வழிபட நெறீஇ" என்றே பெரும்பாலும் படிக்கின்றனர். நிறீஇ என்றபாடமும், நிறுத்தி என்று அதற்குப்பொருளும் அம்மாநாசாரியர் அருளிச்செய்தது. நெறீஇ என்ற பாடமும் பொருந்தும்; வியாக்கியானத்திற்கும் இணங்கும். வானவர்—தேவர்கள், நெறீஇ—நல்வழிப் படுத்தி, முறை முறை—சாஸ்த்ர விதிப்படி, வழிபட—ஆராதிக்கும்படியாக என்று பொருளாகக் கடவது. நெறீஇ—இறந்தகால வினையெச்சம். நெறி—பகுதி; இ—இறந்தகால வினையெச்ச விகுதி; ஈகாரம் அளபெடுத்ததும் விகாரம். நான்முகப் புத்தேள் = புத்தேர என்று தேவர்க்குப் பெயர்; நான்முகன் + புத்தேள்; நான்முகப்புத்தேள் [illegible] என்றபடி. அவனுடைய நாடு வியக்கும்படியான என்றது—அவனுடைய நாட்டிலுள்ளவர்களை 'தாமரை போல் பரம போக்யமான ஒரு திருவடி இங்கே வந்து [illegible] காணப்பட்டதே!' என்று ஆச்சரியமும் சந்தோஷமும் அடைய என்றபடி.

தாமரைக்காடு என்று தொடங்கி உலகளந்த பெருமானுடைய சில அவயவங்களையும் திருவபிஷேகத்தையும் வருணிக்கிறது. இப்படி விலக்ஷணனான, பரமபுருஷனுக்குத் தவிர மற்றையோர்க்கு இவ்வுலகம் அடிமைப்பட உரியதோ இவ்வுலகம்!

நெடியோய் என்பதன் முன்னிலை நெடியோய் என்பது. .... (௫)

2583 ஊழி உலகினதியல்வே * ஈன்றோளிருக்க மணைநீராட்டி * படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்
தளந்து * தேர்ந்துலகளிக்கும் முதற்பெருங் கடவுள் நிற்ப * புடைப்பலதானறி
தெய்வம் பேணுதல் * தனாது புல்லறிவாண்மை பொருந்தக்காட்டி *
கொல்வன முதலா அல்லன முயலும் * இனையசெய்கை இன்புதுன்பளி *
தொன்மாமாயப் பிறவியுள் நீங்கா * பன்மாமாயத் தழுந்துமா நளிர்க்கவே. (௬)

உலகு படைத்து	[illegible] ஏற்படுத்தி	தேர்ந்து	இப்படியாகவே இன்னும் பல ரக்ஷண வழிகளை ஆராய்ந்து கொண்டு
இடந்து	(வராஹ அவதாரத்தில்) உத்தரித்தும்	அளிக்கும்	(எக்காலத்திலும்) ரக்ஷித்துக் கொண்டேயிருக்கிற
உண்டு	(பிரளயம் வந்தபோது) வயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும்	முதல் பெரு கடவுள் நிற்ப	ஜகத்காரணனும் பரத்வமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் எழுந்தருளியிருக்கவும் (அவனை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்க மாட்டாமல்)
உமிழ்ந்து	பிறகு வெளிப்படுத்தியும்		
அளந்து	(த்ரிவிக்ரமனாய்) அளந்தும் தன் பக்கலாக்கிக் கொண்டும்		

புடை	ஏதோவொரு மூலையில் சொல்லப்பட்டும்
தான் அறி	தான்தோன்றித்தனமாக அறிந்து கொள்ளக் கூடியதும்
பல	பலவகைப்பட்டு இருக்கிற
தெய்வம்	தேவதைகளை
பேணுதல்	ஆராதிப்பது,
தனாது	தன்னுடைய
புல அறிவாண்மை,	நீசபுத்தியை
பொருந்தக் காட்டி	விளக்கக் காட்டிக்கொண்டு
கன்றுண் இருக்க மணிச் சீராட்டி	பெற்ற தாய்க்கு ஒரு உபசாரமும் பண்ணாதே விட்டுவிட்டு அதிலே வந்தவொரு மணிக்கட்டைக்கு உபசாரம் பண்ணுவது போல,
கொல்வன முதலா	ஆடு பலிகொடுத்தல் கோழி பலி கொடுத்தலாகிற ஹிம்ஸைகளை முதலாக
அல்லன முயலும்	தகாத காரியங்களைச் செய்ய நினைக்கையாகிற
இனைய செய்கை	இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்கின்றன;
அளி	(அந்த க்ஷுத்ரதெய்வங்களின்) ப்ரஸாதமோ
இன்பு துன்பு	ஸுகமென்று பேர் மாத்திரமான துக்கம்; (அதாவது ஸம்ஸாரம்;)
தொல்	அநாதியாய்
மா	மஹத்தாய்
மாயம்	ஆச்சரியமான
பிறவியுள்	ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்
நீங்கா	ஒருநாளும் நீங்குதலின்றியே
பல் மா மாயத்து	பலவகைப்பட்ட வ்யாமோஹ ஜனகங்களான சப்தாதி விஷயங்களிலே
நளிர்ந்து அழுந்துமாறு	ஆழ அழுந்திக் கிடப்பதாம்.
ஓஒ உலகினது இயல்வு	இப்படிப்பட்ட லோகத்தினுடைய தன்மை பரிதாபம் ஐயோ! (என்கிறார்.)

‥ ‥ ‥—"முடிதோளாயிரந்தழைத்த நெடியோய்க்கல்லது அடியதோவுலகே" என்று இத்திருப்பாட்டிலருளிச்செய்த ஆழ்வார் தம்முடைய சொற்படியே உலகமெல்லாம் எம்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கின்றதா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார். க்ஷுத்ர பலன்களை விரும்பி க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆராதிக்கின்ற க்ஷுத்ர ஜனங்களே மிகுதியாகக் காணப்பட்டனர்; பரிதாபம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஐயோ! ஐயோ!! இப்படியும் உலகம் பாழாய்ப்போவதே! என்று வயிற்றிலும் தலையிலும் அடித்துக்கொள்ளுகிறார்—ஓஒ என்று கதறுகிறார். இப்படி இவர் ஓஒ என்று கதறுகிற கதறல் எவ்வளவு தூரம் கேட்கு மென்னில், இவர்தாம் முதற்பாட்டில் பெரிய பெருமானுடைய திருவடி எவ்வளவுதூரம் சென் றதோ, அவ்வளவிலும் மேலாகவே சென்று ஒலிக்குமென்று கொள்வீர்.

இவ்வுலகின் ஸ்வபாவத்தை என்னென்று சொல்லுவோம்! இவ்வுலகம் செய்கிற காரியம் என்னவென்றால், நன்றிகெட்ட காரியஞ்செய்வதாகின்றது. பிள்ளையைப் பெறுவதற்கு முன்பு பலவகைக் கஷ்டங்கள் பட்டும் பெற்றபின்பும் ரக்ஷிப்பதற்காக எத்தனையோ வருத்தங்கள் பட்டும் நன்மையே செய்து போருகிற மாதாவுக்குப் பலவகை உபசாரங்கள் செய்யவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அவளைத் திரஸ்கரித்துவிட்டு உபயோகமற்றதொரு மணிக்கட்டையை ஆதரித்து அதற்குக் கொண்டாட்டங்கள் செய்வதுபோலவே இவ்வுலகத்தவர்கள், பலவகை உபகாரங்களும் செய்தருளுகிற எம்பெருமானை அநாதரித்துவிட்டு ஒரு நன்றியும் செய்யமாட்டாத க்ஷுத்ரதெய்வங்களை புகழ்ந்து கொண்டாடுகின்றார்களே! இது விவேகமிருந்து செய்கிற காரியமோ? அறிவுடையார்கள் இப்படியுஞ் செய்வார்களோ? எம்பெருமான் இவ்வுலகுக்குச் செய்த உபகாரங்களை இன்று நான் புதிதாகச் சொல்லவேண்டுமோ? இறகொடிந்த பக்ஷிகளைப்போலே கரணகளேபரங்களை இழந்துகிடந்த இவ்வாத்மாக்களைக் கரணகளேபரங்களோடே கூட்டினதும், ஹிரண்யாக்ஷன் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டுபோன இந்நிலவுலகத்தை மஹாவராஹமாகி மீட்டுக் கொணர்ந்ததும், இவ்வுலகமெல்லாம் ப்ரளயப் பெருக்கிலே அழிந்துபோக நேர்ந்தபோது அவற்றைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்ததும், ப்ரளயங்கழிந்தவாறே பழையபடி வெளியிட்டதும், மாவலியிடத்து நீரேற்றுப் பெற்றுத் தனக்கே ஆட்படுத்திக்கொண்டதும் முதலான

உபகாரங்கள் சொல்லிமுடியுமோ? இப்படிப்பட்ட உபகாரங்கள் இன்னும் எத்தனையோ செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பவனன்றோ திருமால். அவனைத்தவிர வேறொரு முழு முதற்கடவுள் இவ்வுலகுக்கு உண்டோ? நன்றியறிவுள்ளவர்கள் அப்பெருமானுக்கன்றோ பணிவிடைகள் செய்ய ப்ராப்தம்; அவனுக்குச் செய்யாததோடு ஒரு நன்றியுஞ் செய்யமாட்டாத தேவதாந்தரங்களுக்குப்போய்ப் பணிவிடை செய்கிற இவ்வுலகின் அவிவேகத்தை என்ன சொல்லுவோம்! அந்த தேவதாந்தரங்களுக்கு இவர்கள் செய்கிற ஆராதனம் என்னவென்றால் ஆட்டை வெட்டிப் பலியிடுவதும் கோழியைக்கொன்று நைவேத்யஞ் செய்வதும் இவைபோல்வன இழிதொழில்களைச் செய்கையேயாகும். இதற்குப்பலனாக அந்த தேவதைகள் கொடுப்பது என்னவென்றால், இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே தளைப்பட்டு அழுந்தி உழலத்தக்க அற்பமான ஆபாஸ லாபங்களேயாம். உண்மையில் இவை லாபங்களல்ல; நஷ்டமேயாம். இப்படிப்பட்ட நஷ்டங்களைப்பெற விரும்பி இவ்வுலகம் ப்ராப்த தேவதையைவிட்டு தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணித்திரிகின்றதே! அபாயமாய் அநர்த்தப்பட்டுப் போகின்றதே! இதனில் மிக்க பரிதாபமுண்டோ? என்றருளிச்செய்கிறார்.

நன்றெனிருக்க மணைநீராட்டி—"பேருருக்கு நெடுவெள்ளம் பெருகியபின் நீராடிப் பெருங்குகளாய் நாயிருக்கும் வல்லையே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டான்; போயிருக்க மற்றிங்கோர் புதுத்தெய்வம் கொண்டாடுந் தொண்டீர்! பெற்றதாயிருக்க மணை வெந்நீராட்டுதிரோ மாட்டாத தகவற்றீரே" என்ற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கே [illegible]. மணை நீராட்டி—மணை என்றது அசேதனவஸ்துக்களையெல்லாம் சொன்னபடி. நீராட்டி என்றது உபசாரங்கள் பலவற்றையுஞ் சொன்னபடி. 'மணைநீராட்டியைப் போலே' என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து (உவமை உருபாக) உவமையை உள்ளடக்கி மணைநீராட்டி என்று சொன்னதன் கருத்துயாதெனில்; தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுவதோடு மணை நீராட்டுவதோடு ஒரு வாசியில்லை; இதுதான் அது, அதுதான் இது என்று இரண்டுக்கும் உள்ள ஐக்யத்தைக் காட்டுவதற்காம்.

மாதர்கள் ப்ரஸவித்தவுடனே பெற்ற அத்தாயையும் பிறந்த சிசுவையும் ஸ்நானஞ்செய்விக்குமுன் மணை நீராட்டு வழக்கமாக வெகு முற்காலத்தில் இருந்ததாம். ப்ரஸவித்தவுடனே ஸ்நானம் செய்விப்பது பலவகைக் கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு பலகைக் கட்டையை ஸ்நானஞ்செய்விப்பது இடைக்காலத்து வழக்கமாக இன்றைக்கும் நடந்து வருகின்றதாம். அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு ஆழ்வார் இப்படி அருளிச்செய்தார் என்று சிலர் சொல்லுவர்.

புடைப்பலதானறி தெய்வம்பேணுதல்—புடை என்றது ஏதோவொரு பக்கம் என்றபடி. வேதத்தில் ஏதோ ஒரு மூலையில் சிவன் என்றும் ருத்ரன் என்றும் ஹிரண்யகர்ப்பன் என்றும் சில பதங்கள் கிடக்கால் அவற்றின் ப்ரகரணத்தையும் பொருளையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் அந்த தேவதைக்குப் பரத்வஞ் சொல்லியிருப்பதாகக் கொள்வார்களே சிலர்; அதைச் சொல்லுகிறது. அதுபற்றியே தானறிதெய்வம் என்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. புத்ரலாபத்துக்கு ஒரு தெய்வம், ஐச்வர்ய லாபத்துக்கு ஒரு தெய்வம், ஆரோக்யலாபத்துக்கு ஒரு தெய்வம் என்றிப்படி அவரவர்கள் பற்றும் தெய்வங்கள் பலபலவாயிருப்பது பற்றிப் பலதெய்வம் பேணுதல் என்றது.

நன்று என்பது [illegible] நீட்டல் விகாரம் பெற்றுக்கிடக்கிறது: "புன்னறிவாண்மை" என்ற விசேஷணத்தினால் சொல்லுகிறது; புன்னறிவாண்மையாவது அவிவேகம். [illegible] இவ்வாழ்வார் தாமே திருவாய்மொழியில் "தீர்ப்பாரையாமினி"

என்று திருவாய்மொழியில் "நீ கந்தவ்ருஞ் செய்து அங்கேயும் [illegible] வேண்டுமென்றும், "நாகத்தணைக்குடந்தை செந்தேனார் [illegible] என்றும், [illegible] கரும்குளத்தென்றவாறு ஆடும் கன்னார் [illegible] பண்ணைத் தூய செய்த என்றும் [illegible] என்றும் அருளிச்செய்தவை இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்.

இன்புதுன்பு அளி—அளிப்பது அளி; அதாவது கொடுக்கும்வன் [illegible] என்ன தர்ம்மெரானுக்கு யதேனில், இன்பு துன்பு = இன்பமாவது ஸ்வர்க்கம், துன்பமாவது நரகம். இந்த [illegible] ஸம்ஸாரத்தில் [illegible] இப்படிப்பட்டவைபேயிறே. மனிசர் பெறுவது செல்வம் பெறுவது [illegible] பேரேழுப்பார்க்கையில் ஸ்வர்க்கமாகத் தோன்றி, வாயுத் துன்பமாகவே முடிகின்றமையால் [illegible] பண்ணியுணர்க்குல்லாற் பாசுரமாம்.

தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுவது நித்ய ஸம்ஸாரியாய் ஒழிவதற்கு க்ருஷிபண்ணுவ தேயன்றி வேறில்லை யென்பதைக் கூறி முடிக்கிறார் தோன்மாமாயப் பிறவியுள்நீங்காப் பன்மா மாயத் தழுந்துமா களிர்க்கே என்று. (சு)

2584 கிளர்மதிச் சடையனும் நான்முகக்கடவுளும்* தளிரொளி யிமையவர் தலைவனும்முதலா*
யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட* நிலநீர் தீகால்சுடரிரு விசும்பும்*
மலர்சுடர்பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க* ஒருபொருள்புறப்பாடின்றி முழுவது
மகப்படக் கரந்து -* ஓராலிலைச் சேர்ந்தவெம்
பெருமாமாயனையல்லது - * ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே. (எ)

திருவாசிரியம் முற்றிற்று.

கிளர் மதி சடையனும்	குளிர்ந்த சந்திரனை முடியிலே யுடைய சிவனும்
நான்முகக் கடவுளும்	பிரமதேவனும்
தளிர் ஒளி இமையவர் தலைவனும் முதலா	தழைத்த ஒளிபொருந்திய தேவேந்திரனும் ஆகிய இவர்கள் முதலாக
யாவரும்	எல்லாப்பிராணிகளும்
யாவகை உலகமும்	எல்லா வுலகமும்
அகப்பட	உட்பட,
நிலம் நீர் தீ கால் சுடர் இரு விசும்பும்	பூமி ஜலம் அக்நி வாயு, தேஜஸ்ஸையுடைய மஹத்தான ஆகாசம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களும்
மலர் சுடர் பிறவும்	சந்திரன் ஸூர்யன் முதலிய மற்றும் சிறந்த தேஜஸ் பதார்த்தங்களும்
சிறிது	சிறியதான திருவயிற்றில் ஒரு பக்கத்தில்
மயங்க	கலகலப்பாக
ஒரு பொருளும் புறப்பாடு இன்றி	ஒரு வஸ்துவும் வெளிப்படாதபடி
முழுவதும்	எல்லாப் பொருள்களையும்
அகப்பட கரந்து	உள்ளேயிட்டு மறைத்து
ஓர் ஆல் இலை சேர்ந்த	அத்விதீயமான ஒரு ஆலந்தளிரிலே பள்ளிகொண்ட
எம்	எங்களுக்கு ஸ்வாமியான
பெரு மா மாயனை அல்லது	மிகப்பெரிய ஆச்சரியச் செயல்களையுடையவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தவிர்ந்து
மற்று ஒரு மா தெய்வம்	வேறொரு பரதேவதையை
யாம் உடையமோ	நாம் ஆச்ரயமாகக் கொள்ளுவோமோ? (கொள்ளமாட்டோம்.)

*—[illegible] சேதனர்களும் ஸ்வரூபப்ராப்தசேஷியான எம்பெருமானை அடிபணிந்து அவனுக்கே வழுவிலாவடிமைகள் செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க அப்படிசெய்யாதே தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயித்து ஸம்ஸாரத்தையே பூண்கட்டிக்கொள்ளுகிறார்களே! அந்தோ! இந்த

என்ன அனர்த்தம்! என்று இப்பாட்டில் கவலைப்பட்டார். ஒரு ஸம்ஸாரியாவது இவருடைய அபாயத்தைப் பரிஹரிக்க முன்வராமற்போகவே, 'இப்பாழும் ஸம்ஸாரிகள் எக்கேடாவது கெட்டுப்போகட்டும்; நாமும் அவர்களைப்போலே அனர்த்தப்பட்டுப் போகாமல் எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கப் பெற்றோமே!' என்று தம்முடைய மனவுறுதிக்கு உகந்து பேசுகிறார் இதில்.

ஸம்ஸாரிகள் பற்றுகிற தேவதாந்தரங்கள் யாவும் நம்மைப்போலவே பலவகை ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளாகி எம்பெருமானுடைய திருவருளால் தப்பிப்பிழைப்பவர்களே யொழிய பிறருடைய ஆபத்துக்களைத் தாம் பரிஹரிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தர்களல்லர் என்பதை விளக்க வேண்டி, 'இந்தத் தெய்வங்களெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் எம்பெருமானது திருவயிற்றிலே பதுங்கிக்கிடந்ததைக் காண்மின்' என்கிறார். எல்லாத் தெய்வங்களையும் உண்டுகொண்ட பரமபுருஷனான ஸ்ரீமந்நாராயணனையன்றி மற்றுயார்க்கும் நாம் அடிமைப்பட்டவர்களல்லோம் என்பது கருத்து.

வளர்மதிச்சடையனும் என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல்:— "ஞாநகவேஷம் தோற்ற ஜடையைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் துர்மானத்தாலே லோகப்ரதாநன் என்று தோற்றும்படி தாழைமடலைக் கீறித் தலையிலே வைப்பாரைப் போலே குளிர்ந்த சந்திரனை ஜடையிலே தரித்த ருத்ரனும்" என்று. இதில் "தாழைமடலைக் கீறி" இத்யாதி த்ருஷ்டாந்த வாக்யத்திற்குப் பொருள் யாதெனில்; உலகில் மூட்டை சுமந்து வருந்திக் கூலிவேலை பண்ணுகிறவர்கள் தாங்கள் கஷ்டப்படுகிறவர்களென்பது பிறர்க்குத் தெரியாமைக்காகவும் இவர்கள் ஸுகமாக இருப்பவர்களென்று பலரும் நினைத்துக் கொள்ளுதற்காகவும் தாழம்பூ முதலிய பூக்களை யெடுத்துச் சூட்டிக்கொண்டு திரிவர்களாம்; அப்படியே சிவபிரானும் தான் ஸம்ஹாரக்கடவுளென்பதையும் ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணி ச்ரமப்படுகிறவன் என்பதையும் பிறர் அறியாமைக்காகவும் 'இவன் உல்லாஸமாக இருக்கக்கூடிய ரஸிகன்' என்று பலரும் நினைத்துக்கொள்வதற்காகவும் அழகிய சந்திரகலையை முடியில் அணிந்தான்போலும் என்று ஒரு விசேஷமாக அருளிச்செய்தபடி.

இந்திரன், அரம்பை ஊர்வசி முதலிய அப்ஸரஸ்ஸ்திரீகள் தன்னை நன்கு காதலிக்கும்படி அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு அதனால் மேனிநிறம் விளங்கப்பெற்றிருப்பனாதலால் தனிவொளி என்று விசேஷிக்கப்பட்டான். ஆக முக்கியமாகவுள்ள மூன்று தேவர்களைச் சொல்லவே மற்ற சேதநாசேதநங்களை விவரித்துச் சொல்ல வேண்டாமை பற்றி முதலா யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட என்றார். எம்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அடங்கிக்கிடந்து வாழ்வுபெற்ற பதார்த்தங்களைத் தாம் வாய்கொண்டு சொல்லுவதும் ஒரு பெரும் பாக்கியமன்றோ என்றெண்ணி நிலநீர்தீகால் சுடரிருவிசும்பும் மலர்சுடர் என்று மீண்டு விவரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினார் போலும்.

சிறிதுடன் மயங்க என்பதற்குப் பலவகையும் பொருள் கொள்ளலாம்:—(கீழ்ச்சொன்ன வஸ்துக்களெல்லாம்) சிறிது—மிகச்சிறிய வயிற்றினுடையனவாய்க் கொண்டு, உடன்—ஏககாலத்திலே, மயங்க—உள்ளேயடங்கும்படியாக என்பது ஒருவகை. உடன்மயங்க என்றவிடத்து உடல்மயங்க என்று பதம் பிரித்து, சிறிதாகிய உடலிலே—பேதைக் குழவியான எம்பெருமானது மிகச்சிறிய உடலிலே மயங்க என்றால் மற்றொருவகை. மற்றவை கண்டுகொள்க. ஆக எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் ஒன்று தப்பாமல் திருவயிற்றி

Released by Maaran's Dog , Toronto, Canada

னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டு "பாலன் தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு ஆலிலையின், மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்யென்பர்" என்றபடி சிறுகுழந்தைவடிவமாகி மூழ்கிவிடாத சிற்றாலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த அற்புத சக்திவாய்ந்த ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறொரு தெய்வத்தை நாம் தெய்வமாகக் கொள்ளோம்.

"நெற்றி மேற்கண்ணுளான் நிறைமொழிவாய் நான்முகனும் நீண்டநால்வாய், ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டினொருவனையு முன்னிட்டவமரரோடும், வெற்றிப்போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல் தான்விழுங்கி உய்யக்கொண்ட, கொற்றப்போராழியான் குணம் பரவாச் சிறுதொண்டர் கொடியவாறே" என்றும், "அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில்தேவர், அல்லாதார் தாமுளரே" என்றும் (பெரிய திருமொழியில்) திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த பாசுரங்கள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.

"மங்கைபாகன் சடையில் வைத்த கங்கை யார்பதத்து நீர்?......அங்கண்ஞாலமுண்டபோது வெள்ளிவெற்பு அகன்றதோ? ஆதலாலவனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே" என்று பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் விடுதிப்பாசுரமும் கூர்க்கொள்ளத்தக்கது.

இத்திவ்யப் பிரபந்தம் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வஸ்தாபனத்திலே நோக்குடையதென்று உணரத்தக்கது.

திருவிருத்தத்திலும் திருவாய்மொழியிலும் ஆழ்வார் தம்முடைய திருநாமத்தை அருளிச்செய்துளர்; இப்பிரபந்தத்தில் அப்படி அருளிச் செய்யவில்லை என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு சிலர் சொல்லுவதாவது—இத்திருவாசிரியம் இன்னும் பல பாசுரங்களையுடைய பிரபந்தமாயிருந்ததென்றும், காலக்கிரமத்தில் சில பாசுரங்கள் லோபித்துவிட்டனவென்றும் சொல்லுகிறார்கள்; நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த நான்கு பிரபந்தங்களுள் இதற்கு அடுத்ததான பெரிய திருவந்தாதியிலும் ஆழ்வாருடைய திருநாமம் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கவில்லையாகையால் இது சேராது. அந்தாதித்தொடையாக அமைந்த பிரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் முடிவு பாசுரத்தின் அந்தமும் முதற்பாசுரத்தின் ஆதியும் ஒன்றாக அமையும்படி அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதுபோல் இப்பிரபந்தத்தில் அமையாமையால் இதைக்கொண்டு இதில் சில பாசுரங்கள் லோபித்துவிட்டனவென்று சொல்லுவர் சிலர்; அதுவும் சேராது; ஈற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமைவதை மண்டலித்தல் என்று தமிழர் சொல்லிவைத்திருக்கையால் இப்பிரபந்தம் மண்டலித்ததாகாது என்று சொல்லலாமத் தனையொழிய பாசுரங்கள் லோபித்தன என்றால் பொருந்தமாட்டாது. ஆகவே இப்பிரபந்தம் பூர்ணமென்றே கொள்ளத்தக்கது. ... ... (*)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திருவாசிரியவுரை முற்றுப்பெற்றது.

Released by Maaran's Dog , Toronto, Canada